

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1955

N:o 5

Menkäämme nyt Beetleheimiin

Lk. 2: 15.

Nuo sanat vievät meidät suurten ihmitten keskelle. Pimeässä palestiinalaisessa yössä olivat paimenet kedolla kaitsemassa lampaitaan. Silloin kirkkaus loisti heidän ympärillään. Heille puhui Herran enkeli: "Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa". Mutta enkelien poistuttua oli noilla köyhillä ja yksinkertaisilla paimenilla päätös tehtynä: "Menkäämme nyt Beetleheimiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti."

Tuossa päätöksessä oli vakaitten miesten vakaata ajattelua. Heille oli annettu merkki: eräässä beetleheimiläisessä seimessä makaa vastasyntynyt lapsi. Ei heidän siis tarvinnut olla kiusattuja siitä, että yöllinen näky olisi ollut vain uni. Ei. Näkevin silmin he saivat nähdä. He näkivät ja he uskoivat. Vastasyntyneessä lapsessa he saivat kohdata Kristuksen.

Menkäämme mekin Beetleheimiin. Sinä ja minä. Pyytäkäämme tänä jouluna vaeltaa hengessämme Jumalan Pojan syntymäpaikalle katsomaan sitä, mitä tapahtui lähes kaksituhatta vuotta sitten. Ja pyytäkäämme viipyä seimen lähetyvillä hiljaa palvoen häntä, Jeesusta, joka on tullut tänne maailmaan vapahtaakseen kansansa heidän synneistänsä. Pyytäkäämme etsiä hiljaisuutta Beetleheimin seimen äärellä. Älkäämme antako maailman hälyn karakoittaa luotamme pyhän yön salaisuutta,

vaan rientäkäämme se itsellemme omistamaan. Siksi hiljaa, hiljaa. Eikö joku sanonut, että Jumalan Henki on arka lintu, joka pelkää kaikkea meteliä. Ja vain Pyhä Henki voi avata silmämme uskossa näkemään ja korvamme kuulemaan.

Mikä on tämä Beetlehem? Meidän kielellämme sanottaisiin, että se on leipähuone. Taivaallinen leipä tuli tähän huoneeseen ruokkiakseen nälkäisiä sieluja. Se leipä on tuo pienoinen lapsi, joka makaa Beetleheimin seimessä, tuo taivaallinen lapsi, joka on niin ihmislapsen kaltainen. Tuo, joka on varttuva viisaudessa, iässä ja armossa. Tuo, joka on nälkäinen ja janoinen niinkuin mekin. Tuo, joka iloitsee ja itkee, kuten kuka tahansa ihminen. Mutta siitä huolimatta hän on tullut taivaasta. Hän on taivaasta tullut leipä, kuten hän myöhemmin julistaa: "Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan on minun lihani maailman puolesta. — Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne." Joh. 6: 51, 53.

Mutta tuo hänen lupaamansa elämä on ennenkaikkea siellä, missä synnit saadaan anteeksi. Luther sanoo: "Sillä missä syntien anteeksiantamus on, siinä on myös elämä ja autuus". Miksi siis syntyi Jeesus Kristus? Hän syntyi antaakseen niille, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, elämän ja autuuden.

Nike Raila

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5 Päätöimittaja: Toivo Salomaa 1955

Rukous Joulun Herralle

*Jo saavuit, joulun valkeus,
heräsit valon henki.
Sä kirkkauteesi, kaikkeus,
viet varjon viimeisenkin.*

*Nyt käsin heikoin kantaen
tuon etees elämäni,
näin yksin Sulle uskoen
sen, itse särkemäni.*

*Iäistä, mutta toivoen
sen tahdon Sulle tuoda.
Vain Sinussa on autuus sen,
Sä yksin siitä luoda*

*voit suuren, kauniin, selkeän
ja kestävän ja syvän,
min yllä kerran hymyvän
nään Sinun katsees hyvän.*

*Niin Sua tahdon ylistää
iäti, autuuteni!
Tulvillaan virttä helkkyyää
on köyhä sydämeni.*

Eeva Tikka

Lupaukset täyttyvät

Jer. 33: 14.

Adventtiaika ja joulu kertovat oman sanomansa ohella meille jälleen Jumalan uskollisuudesta ja siitä johtuvasta lupauksen täyttymisestä. Merkitty Raamatun sana on eräästä adventtiajan tekstistä, ja se vakuuttaa juuri tätä: "Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä täytän sen hyvän lupauksen, jonka minä olen lausunut..."

Jumalan sanasta ei voi jäädä toteutumatta ainoakaan piirto, näin opetti Jeesus itse. Näin on siksi, että on kysymys sanasta, jonka takana on itse kaikkivaltias Jumala, joka ei voi erehtyä, mutta ei myöskään valehdella.

Samoin kuin kerran, ajan täytyttyä, Jumalan lupaama Vapahtaja tuli, Jeesus syntyi, vaikka vain pieni maan hiljaisten joukko omaisuuskansasta odotti "Israelin lohdutusta", samoin adventtiaika nytkin vie meidät jouluun, välitimepä siitä tai emme. Olkoon siis joulumme, jota saanemme jälleen Jumalan armosta viettää, vakuuttamassa meitä myöskin siitä, että Jumalan sana lupauksineen kuin myös varoituksineenkin pysyy eikä koskaan raukea.

Vaikeus, joka usein houkuttelee meitä kuvittelemaan Jumalan lupauksen rauenneen, on siinä, että me olemme sidottuja aikaan, kun taas Jumala on sen yläpuolella. Meidän tajuamamme tuhat vuotta saattaa olla Jumalalle vain yksi päivä, ja meidän yhteen päiväämme saattaa sisältyä Jumalan silmin nähtynä sellaista, mikä mielestämme vaatisi hyvinkin pitkän ajan. Jumala on kärsivällisyydessäänkin käsittämätön. Siksi Hän odottaa joskus meidän mielestämme loputtomasti, eikä se kuitenkaan ole lupauksen raukeamista tai edes viivyttämistä, vaan mahdollisimman monen pelastumisen tilaisuutta. Kun tämä ymmärretään väärin, käy niin, että milloin pahan teon rangaistus ei tule heti,

ihmiset saavat rohkeuden tehdä syntiä. Toisaalta taas me kuvittelemme yhden päivän merkitsevän hyvin vähän ja siksi esim. luulemme voivamme tänään olla kokonaan Jumalasta välittämättä ja laskelmoimme ehtivämme ajatella asiaa uudella tavalla vielä huomennakin. Mutta jos huomispäivää ei meille tulekaan, eivät taakse jääneet pitkät vuodetkaan voi meille merkitä niin paljon kuin tämä päivä. Ja varmaan Jumala näkee, että yhtenä päivänä meidän kohdallamme saattaa kypsy sellainen paatuminen ja luopuminen, johon me kuvittelemme tarvittavan vuosia, ehkä kymmeniäkin. Siksi pois tällainen sokean ihmisen laskelmointi. Me voimme siinä yksinomaan joutua harhaan.

Jumalan lupaukset, niin hyvät lupaukset kuin varottavatkin, käyvät toteen aikanaan, vaikka me emme tiedäkään sitä ajankohtaa ennalta. Koko pelastushistoria on siitä todistuksena, omaisuuskansan vaiheet samoin, ja jokainen yksityinen ihmiselämä todistaa myös tätä. Ellet olisi tätä vielä havainnut omalla kohdallasi, näet sen varmasti silloin, kun katset elämäsi taakse jääneenä ja elettyinä.

Kun meille annetaan tällainen Sana juuri joulun alla, on sillä varmaan merkityksensä myös edessä olevalle suurelle juhlallemme. Ei ole varaa menettää tätä juhlaa. Joulunakin on meillä paatumisen vaara, jos tottelemattomuudellamme ja välinpitämättömyydellämme mu-rehdutamme Jumalan Pyhää Henkeä ja talluamme jalkoihimme Jumalan rakkauden, jota Hän osoitti meitä kohtaan lähettäessään meille oman Poikansa.

Hyvä lupaus Vapahtajasta on tarkoitettu Sinullekin, nuori tai vanhempi ystävä, ja erikoisesti Sinulle, opistolainen. Syntien anteeksiantamus ja vapautus syyllisyyden taakoista, rauha ja ilo Her-

Adventin sanomaa on vietävä eteenpäin!

Kuten toisaallakin tässä lehdessä käy ilmi, saimme ensimmäisenä adventina täällä opistossamme viettää arvaamattoman rikkaita ja puhuttelevia hetkiä vieraittemme, japanilaisen pastori Ushimarun ja lähetyssaarnaajan, pastori Savolaisen seurassa. Meidät pantiin uudella tavalla ajattelemaan sitä hirveätä pakanuutta, mikä vielä hallitsee voimakkaasti lähetykenttänämme olevan Japaninkin kansan keskuudessa ja toisaalta sitä pientä kristittyjen laumaa, joka koettaa pysyä elävänä, taistella ja kasvaa tämän pakanuuden keskellä.

Adventin aattoiltana piti pastori Ushimaru alustuksen aiheenaan Japanin nuorison ongelmat. Hän mainitsi siinä aluksi, että Japanin kirkossa käyvästä väestä on 60—70 % samanlaista nuorisoa kuin opistonuoret täällä meillä. Vanhemmat ihmiset Japanissa ovat sidotut lujasti pakanallisiin uskontoihin. Japanin kirkolla on toivorikas tulevaisuus, koska tulevaisuus aina on juuri nuorten käsissä. Vieraamme ihmetteli sitä, että Suomessa täytyy vielä julistaa evankeliumia ja taistella sen puolesta, sillä

rassa, on sitä hyvää, mitä Jumala on luvannut ja minkä Hän myös tahtoo Sinullekin toteuttaa. Jää sitä pyytäen ja Jumalan ääntä omassatunnossasi totellen Joulun Sanomaa vastaanottamaan. Jää Sinäkin, joka olet ollut tähän asti tottelematon, sillä Sanamme Jumalan hyvän lupauksen täyttymisestä on juuri tottelemattomille ja rangaistuksen alaisille lähetetty viesti Jumalalta.

Toivo Salomaa

hänen mielestään kaikki näyttää keskittyvän täällä uskonnon ympärille. — Japanissa on vähän kristittyjä perheitä. Esimerkiksi vieraamme omassa, Ikebukuron seurakunnassa, on vain viisi perhettä, jossa lapset ovat kastetut, muut seurakuntalaiset ovat aivan yksinäisiä kristittyjä, joilla on suuria vaikeuksia kodissaan, jossa noudatetaan pakanallisia tapoja ja perinteitä. — Pastori Ushimaru mainitsi kaksi Japanin nuorten vaikeinta ongelmaa. Nuorilla miehillä siellä on kysymys siitä, miten voi säilyttää uskonsa kutsumustyössään: onko luovuttava kokonaan työstään vai onko tingittävä kristillisestä vakaumuksestaan ja otettava ainakin osittain osaa toisten työtovereiden pakanalliseen elämään ja tapoihin. Tyttöillä on kipeä kysymys siitä, miten voi säilyttää uskonsa avioliitossa. Japanissa on yleensä miesten lukumäärä pienempi kuin naisten, samoin kristittyjenkin keskuudessa, siksi on kristityn tytön vaikea saada kristittyä aviopuolisoa. Ottaessaan kasteen tulee nuoren tytön ajatella, onko hänen kieltäydyttävä avioliitosta vai voiko hän mennä ja tinkiä siinä uskonelämänsä suhteen.

Pastori Ushimarun alustuksen johdosta käytettiin useita puheenvuoroja. Huomattiin, että ongelmat ovat jossakin mielessä samanlaisia niin siellä Japanissa kuin meillä täällä Suomessakin, joskin ne Japanissa ovat äärettömän paljon kipeämpiä ja vaikeammin ratkaistavia. Kaikesta huolimatta siellä moni nuori rohkeasti todistaa Herrastaan ja tahtoo ehdottomalla elämällään näyttää, ketä hän haluaa palvella. Todettiin, että meillä arkuus, vaikeneminen, tinkiminen ja velttous tässä suhteessa johtuu

usein liian helposta kristityn elämästä, joka ei oikeastaan kohtaa sanottavaa vastustusta.

Adventtisunnuntaina teimme me opistolaiset tavanomaisen kirkkomatkamme Nurmekseen. Jumalanpalveluksessa opistomme johtaja piti rippipuheen ja pastori Savolainen saarnasi. Myöskin pastori Ushimaru puhui lyhyesti saarnan jälkeen. Hän kertoi, että hänen Suomesa käyntinsä tarkoituksena on tutustua Suomen luterilaiseen kirkkoon ja kirkon piirissä suoritettavaan vapaaseen yhdistystoimintaan, varsinkin nuorisotyöhön. Sen lisäksi hän mainitsi haluavansa nähdä, miten kristillinen usko ilmenee suomalaisen kristityn jokapäiväisessä elämässä. — Japanissa on saatu vapaasti julistaa evankeliumia vasta noin kymmenen vuotta, vaikeudet ovat joka suhteessa suuret, joskus ne tuntuvat suorastaan voittamattomilta. Japanissa tunnetaan hyvin Suomen osuus lähetystyössä. Japanin luterilaisen kirkon ja Japanin kristittyjen terveiset Suomen kansalle ja Suomen kristityille on se, että he tahtoisivat edelleen viedä adventin sanomaa eteenpäin Japanin kansan keskuudessa, jotta yhä useampi japanilainen tulisi tuntemaan Jumalan suuren rakkauden. Lopuksi hän lausui toivomuksen, että Suomen kristikansa jaksaisi muistaa esirukouksin Japanin kansaa, sen kirkkoa ja sen keskuudessa tehtävää lähetystyötä. Japanin kristityt tahtovat samoin rukoilla Suomen kirkolle ja sen kansalle Jumalan iankaikista siunausta.

Juhlakansa sai vielä polvistua Herran Pöytäan. Varmaan jokaista puhutteli erikoisesti myös se, että japanilainen vieraamme oli jakamassa Ehtoollista toisten pappien kanssa.

Jumalanpalveluksen ja kirkkokahvin jälkeen oli vielä tilaisuus kauppalan rukoushuoneessa, missä m.m. vieraamme puhuivat ja opistolaiset esittivät erilaista ohjelmaa. Pastori Ushimaru kertoi puheessaan Japanin pakanauskonnoista, budha- ja shintolaisuudesta, ja miten siellä ennen sotia pidettiin kei-

saria jumalana. Keisarin temppeleille uhrettiin suunnattomia omaisuuksia. Hän mainitsi myös, että pakanat Japanissa tuntevat jossakin mielessä joulun, mutta uusi vuosi on suurempi juhla. Sitä vietetään uuden elämän syntymisen juhlanä, jolloin m.m. ei saa missään muodossa puhua kuolemasta, ettei tuotetaisi onnettomuutta.

Oli vielä adventti- ja lähetysaiheinen iltajuhla opistolla. Juhlasalissa edessä pöydällä olivat rinnakkain Suomen ja Japanin liput, seinällä japanilaiset taulut, "kakemonot", ja pianon päällä johtajan omistama japanilainen epäjumalakaappi. Alkuvirren ja tervehdys sanojen jälkeen "ohjelmaryhmä" lauloi Japanin kansallislaulun japaniksi ja suomeksi. Pastori Ushimaru kertoi koruttomaan, mutta eloisaan tapaansa tällä kertaa Japanin kotielämästä ja japanilaisten asunnoista. Hän luki tässä yhteydessä myös sen lauseen, mikä on kirjoitettu japanilaisin kirjaimin toisessa niistä "kakemonoista", jotka ovat opiston juhlasalin seinällä. Siinä ovat sanat: "Olkaa aina iloiset, rukoilkaa lakkaamatta, kiittäkää joka tilassa." (1 Tess. 5: 16—18.) — Käyttäen havaintovälineenään pianon kulmalla ollutta epäjumalakaappia vieraamme kuvasi japanilaista epäjumalanpalvontaa. Hänelle itselleen se oli vierasta ja tuntui, että hänestä oli vastenmielistä kertoakin siitä. Hänhän itse on jo kolmannen polven kristitty eikä ole kotonaan tottunut mihinkään pakanalliseen. Hän mainitsi, miten budhalaiset antavat kuolevalle ihmiselle uuden nimen. Mitä paremman nimen he saavat papiltaan, sitä parempi on oleva heidän tuleva elämänsä. Nimen paremmuus riippui kuitenkin siitä, miten paljon siitä voidaan maksaa. — Pastori Ushimaru päätti puheensa jälleen siihen, miten tärkeää olisi se, että Japanin kansa saisi tulla tuntemaan Vapahtajan, joka on ainoa auttaja ja pelastaja niin elämässä kuin kuoleman hetkellä. — Veisasimme tämän jälkeen yhdessä virestä 129 ne säkeistöt, joissa toivotaan sen päivän saapumista, jolloin kaikki

kansat valtamerten ääriäkin saavat kokoontua Jumalan lasten yhteiseen arvaamattomaan juhlaan kiittämään Herraa.

Iltajuhlassa esittäytyi myös opistomme lähetyskerho, jossa perjantai-iltaisinkin käy kolmisenkymmentä opistolaisista. Tässä yhteydessä opistomme johtajatar kertoi lyhyesti kerhon toiminnasta ja mainitsi, miten monet Japanin kristityt ovat kuin vanhoja tuttaviamme, koska niin paljon olemme heistä kuulleet ja lukeneet. Hän lausui kiitoksen siitä, että näin olimme saaneet vieraaksemme pastori Ushimarun ja että varmaan tämä hänen käyntinsä tekee kaukaisen Japanin meille entistä läheisemmäksi ja innostaa meitä toimimaan lähetyksen Herran palveluksessa iloisesti.

Pastori Savolaisen puheen tekstinä oli Jeesuksen vertaus ymmärtäväisestä ja tyhmästä miehestä, jotka rakensivat huoneensa; toinen kalliolle, toinen hiekalle. (Matt. 7: 24—27.) Puhuja sanoi, miten juuri japanilainen ymmärtää paremmin kuin me, millaista on, kun rankkasateet alkavat. Japanin maaperä on pettevä ja elämä siellä on kovin epävarmaa ja turvatonta lukuisien maanjäristysten tähden. Myrskytuulen voima Japanissa on ankara ja sitä seuraa aina valtava rankkasade. Yhtenä ainoana päivänä saattaa siellä sataa yhtä paljon kuin Suomessa koko vuonna. Japanilaiset tietävät, mitä merkitsee, kun talo on rakennettu kestäväälle perustukselle. Vielä tärkeämpää kuitenkin kuin ajallisen asunnon perustus on japanilaisellekin hengellinen perustus. Jeesus Kristus yksin on se kallio, minkä päälle on turvallista rakentaa elämänsä. Se, joka ei ole koskaan kuullut tästä kalliosta, ei ole niinkään ymmärtämätön, mutta hän on onneton. Sanomaa ainoastaan turvasta ja toivosta, Jeesuksesta Kristuksesta, on sentähden vietävä eteenpäin!

Johtajan puheen lähtökohtana olivat sanat: "Tänä päivänä on tämä kirjoitus käynyt toteen teidän korvainne kuullen." (Lk. 4: 21.) Hän sanoi, että jotain tästä on tavallaan tunnettu tänään, kun

kolmannen polven japanilainen kristitty on keskuudessamme elävänä todistuksena lähetyksenkäskyyn sisältyvän lupauksen toteutumisesta. Olemme myös saaneet tuntea, varsinkin ehtoollispöydässä, pyhien yhteyttä, joka ulottuu yli kansallisuus- ja roturajojen. Sana adventin Herran tulemisesta kirkkaudessaan toteutuu myöskin kerran ja silloin me joudumme vastaamaan siitäkin, miten olemme suhtautuneet lähetyksenkäskyyn.

Vielä pyhän jälkeen meillä opistolaisilla oli tilaisuus kuulla koko maanantiaamupäivän vieraittemme kertomana monenlaisista Japanista: sen maantiedosta, yhteiskuntaelämästä, kansanluonteesta, sivistyksestä, kouluoloista, kielestä monine kirjoitusmerkkeineen, Japanin luonnosta, myös Japanin luterilaisesta kirkosta ja papiksi valmistumisesta siellä. Saimme kuulla pastori Ushimarun laulavankin erään japanilaisen hengellisen laulun pastori Savolaisen säestämänä.

Kaikki me opistolaiset yhdyimme sydämeistämme niihin kiitoksen sanoihin, mitkä johtajamme lausui, kun tuli se hetki, jolloin meidän täytyi erota vieraistamme, joiden seurassa Jumalan armosta olimme saaneet viettää ihmeellisen adventin. Samalla saimme kuitenkin toivottaa heidät tervetulleiksi vielä keväällä tai kesällä, juhannuksena, keskuuteemme.

Lähetyksentältämme saapunut japanilainen vieras oli saanut olla kuin läheytysaarnaajana keskellämme. Vierailu pani todella ajattelemaan Jeesuksen kuninkaallista käskyä, lähetyksenkäskyä. Japani, sen kansa ja ennen kaikkea sen kansan hengellinen hätä oli tullut meitä kuulihoita äärettömän lähelle. Kunpa tämän vierailun aikaansaamat vaikutukset ja sen herättämä innostus lähetystyöhön ei olisi meissä vain hetkellistä! — Lähetyksen Herra itse muistuttakoon meitä kaikkia tämänkin lehden lukijoita siitä, mitä olemme häneltä kristityn kansan jäsenenä saaneet! Meidän tulee rukoilla, että hän antaisi meille jatkuvaa palavuutta, kestävyyttä ja uskoll-

Enkö voisi auttaa heitä?

Pastori Ushimarun vierailun

herättämiä ajatuksia

Opisto sai elää kaksi todellista juhlapäivää saadessaan vieraakseen Japanista pastori Seigoro Ushimarun. Elimme koko vieraamme tulopäivän jännittävän odotuksen ja mieluisan juhlamielen vallassa. Vihdoin koitti tuo odotettu hetki: pastori Ushimaru seiso i edessämme ilmielävänä ja hymyilevänä. Tervehdimme häntä ja hänen mukanaan tulleutta pastori Savolaista tunnuslaululamme ja tervetuloitovituksin. Mieluisaa oli saada terveisiä kaukaisesta Japanista aivan oikean japanilaisen välityksellä.

Monta siunausrikasta hetkeä näissä merkeissä antoi kirkkovuoden ensimmäinen sunnuntai, adventti. Pysyvästi jäi varmaan monelle mieleen aattoillan, lauantain, keskusteluhetki ruokasalissa. Pastori Ushimaru kertoi Japanin kristityn nuoren vaikeuksista tunnustaessaan Kristusta sankan pakanajoukon keskellä. Oma päämme painui alas. Kuinka vähäisiä ja pieniä ovatkaan meidän vaikeutemme täällä kristityssä maassa olla pelastuksen sanoman eteenpäinviejinä verrattuna heihin, jotka saavat tehdä sitä täydellisessä pimeydessä.

Pastori Ushimaru kertoi myös monista pakanain epäjumalista ja niiden palveluksesta Japanissa. Kuinka kipeästi siellä tarvitaankaan sanomaa elävästä Jumalasta. Eloa on paljon, mutta korjuumiehiä vähän. Herra ei soisi yhdenkään lunnastamansa hukkaa. Vieraamme kuvaukset Japanista ja sen ihmisistä sai varmaan monen opistolaisenkin tuntemaan ikäänkuin lähemmän kosketuksen lähetysmaahamme. Monen mielessä ehkä kävi kipeänä ajatus: mitä minä voin tehdä asian eteenpäin viemiseksi.

suutta hänen valtakuntansa työssä. Muistakaa erikoisesti te entiset ja nykyiset opistolaiset, että lähetystyönkin tulevaisuus on nuorissa, nuorissa, jotka tahtovat totella Herraansa ja Vapahtajaansa!

Katri Kannisto

Tarvitaan ennenkaikkea uhrimieltä ja rukousta. Lähetyskerhomme tunnuslausussa sanotaan: "Sä lupasit, oi Herra, myös että erämaa saa kerran kevään kauniin ja kukkiin puhkeaa." Herra on luvannut antaa kevään koittaa myöskin pimeyden keskelle. Hän on siunaava lähetystyötä.

Seija Räsänen

Japanissa asutaan tiheästi, naapureita ei tarvitse kaukaa etsiä. Näin ihmiset tottuvat rakastamaan toistensa seuraa eivätkä viihdy yksinäisyydessä. Japanin 80-miljoonaisesta kansasta on vain n. 400.000 kristittyjä. Toiset vaeltavat pakanuuden pimeydessä. He käyvät paikallisissa temppeleissään palvomassa jumaliaan ja pitävät niitä kodeissaan, niille he pyyntönsä ja rukouksensa kohdistavat. Kun sitten joku käy kirkossa ja antaa tämän vaikutuksesta kastaa itsensä, on hän saanut jo monet taistelut käydä. Hän saa ylenkatsetta työpaikassaan ja kotiväenkin keskuudessa. Kun hän saa näin yksin kestää kaiken pilkan, niin ei ihme olisi, jos luopuisi uskostaankin.

Urho Kinnunen

Joskus voi vieraista olla paljon siunausta. Vieraat voivat temmata meidät kokonaan pois arkipäivästä tuoden meille uusia ajatuksia ja avartaen maailmankatsomustamme. Opistomme sai tällaisen mieliinpainuvan vierailun marrask. 26 päivänä, kun pastorit Seigoro Ushimaru ja Paavo Savolainen saapuivat opistollemme. — Samana iltana saimme kuulla jotakin sellaista, joka pani meidät ajattelemaan. Olemme tosin aikaisemmin lukeneet Japanista, jo kansakoulussa luimme Japanin maantietoa. Mutta koskaan tuolla kaukaisella kansalla ei ole ollut meille sitä merkitystä, kuin nyt on. Kun saimme kuulla kristittyjen vaikeuksista, niin meidän täytyi painaa päämme alas tunnustaen, että meillä on liian helppoa. Japanin 80 miljoonasta asukkaasta on vain 400.000

kristittyä ja niistäkin vain puolet luterilaisia. Ymmärrämme, että sellaisessa pakanayhteiskunnassa on kristityn elämä todella vaikeaa. Ja vielä vakavampi asia on, kun miljoonia ihmisiä elää henkisesti pimeydessä ja pelossa ilman, että he ovat kuulleet hyvää sanomaa Jeesuksesta. Voimme olla onnellisia, kun tiedämme toisten kärsivän, voimme kulkea heidän ohitse ajatellen vain itseämme, eikä meillekin kuulu Jeesuksen lähetyskäskeä: "Menkää kaikkeen maailmaan ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni." Tämä käsky panee meidät ajattelemaan: mitä minä voisin tehdä lähetysten hyväksi. Yhden me ainakin voimme tehdä, me voimme rukoilla, että Jumala avaisi pakanoiden sydämet vastaanottamaan evankeliumia. On paljon muitakin mahdollisuuksia tehdä työtä, kun vaan meillä on tarpeeksi rakkautta. Voimme perustaa ompeluseuroja, voimme pitää kotikyläillämme nuorisouhreja, joista tulot annetaan lähetykselle, voimme kerätä rahaa säästökirjoihin, ja kun tahdomme oikein auttaa, kun meitä siihen on rakkaus pakottamassa, niin varmaan löydämme uusia työmuotoja.

Olemme suuresti kiitollisia pastori Ushimarulle siitä, kun hän antoi meille niin paljon arvokkaita tietoja ja ennenkaikkea antoi meille innostusta tehdä jotakin Japanin hyväksi. "Kristuksen rakkaus vaatii meitä."

Marjatta Pitkänen

Tämän kaukaisen vieraan pistäytyminen opistossamme oli kaikille meille ainoalaatuinen tilaisuus. Pastori Ushimaru aukaisi oven meille ennen melko tuntemattomaan maailmaan. Saimme edes hämärän aavistuksen siitä, miten suunnaton ero on kristityn ja pakanamaan välillä.

Tuo pieni, eloisa ja vilkas vieraamme antoi ehkä enemmän kuin itse aavistakaan kertoillessaan kotimaastansa ja kansastansa. Pakanuus kaikessa kauheudessaan asetettiin eteemme. Miten paljon enemmän meillä onkaan! Suurin osa tuosta idän kansasta harhailee etsien apua puu- ja kivijumalilta. Jos joku nuori saa jostain kuulla elävästä Jumalasta ja tahtoo lukeutua Hänen omakseen, on se usein mahdottoman vaikeata. Eiköhän monen sellaisen opistolaisen mieleen, joka ei ole antanut elämäänsä Jumalalle, hiipinyt ajatus: miksi minä, jolla on mitä parhaimmat mahdollisuu-

det antautua palvelemaan koko elämälläni Jumalaa ja Hänen tarkoitukseensa, yhä harhailen ja etsin. Niin — miksi?

Moni kuuli myös voimakkaan kutsun: "Japaniin, oi Japaniin kutsu kallis kaukuos, saariin sinne kaukaisiin autuudesta kerto'os."

Ulla Tirkkonen

Me aivankuin olisimme saaneet käydä siellä hänen seurassaan, niin seikkaperäisesti hän kertoi meille sen maan oloista. Tuo kaukainen maa tuli meille paljon rakkaammaksi ja läheisemmäksi nyt, kun olemme kuulleet siitä sen oman maan kansalaisen kertomana ja saaneet olla hänen kanssaan läheisessä kosketuksessa. Me tulemme muistamaan tämän vierailun varmasti läpi elämämme. Pastori Ushimaru antoi meille paljon ajattelemisen aihetta. Havahduimme kysymään, mitä me voisimme tehdä Japanin hyväksi.

Taimi Veikkolainen

Varmaan jäi jokaiselle mieliinpainuvaksi muistoksi pastori U:n vierailu täällä meidän opistollamme. Tulimme huomaamaan kuinka paljon pakanoita vielä on Japanissa ja kuinka suuressa pimeydessä he vaeltavat. Tulimme myös huomaamaan, kuinka todella suurta on, että saamme olla kristitty kansa. Tämän kun huomaamme, tulisi meissä yhä enemmän syttyä innostus lähetystyötä kohtaan. Meillä on vastuu. Vaikka kuinka pientä olisi meidän yksityisten lähetystyön auttaminen ja eteenpäin vieminen, jos me teemme sen koko sydämeštämme, niin varmaan siinäkin saamme tuntea Jumalan siunausta.

Emma Piironen

Meitä suuresti hämmästytti, kun saimme tietää, että Japanissa on 80 milj. ihmistä niin pienellä alueella, minkä nuo saaret muodostavat. Oli kovin ikävää kuulla, että noin suuresta kansasta on vain ½ % kristittyjä. Monen mieleen tuli ajatus, mitä minä voisin tehdä tuon kansan hyväksi, kansan, joka etsii pelastusta epäjumalilta. Enkö voisi auttaa heitä löytämään oikeaa tietä, pelastuksen tietä Jeesuksen Kristuksen luo.

Raija Partanen

Minä johdatan sinua silmilläni

Ps. 32: 8.

Minä olen johdattava sinua sitä tietä, jota tahdon sinua vaeltamaan. Sinä ruokoilet minua pelastamaan itsesi; älä anna tämän pahoittaa itseäsi. Älä sinä opeta minua, äläkä opeta itseäsiäkään, vaan jättäydy minun huomaani, minä tahdon olla oikeana opettajanasi, minä tahdon johdattaa sinua sitä tietä, jota voit vaeltaa minun mielikseni. Sinun mielestäsi on kaikki menetetty, kun ei käy omien ajatuksiesi mukaan. Oma ajattelemisesi on vahingoksesi tässä asiassa ja estää minua. Ei ole käyvä sinun ymmärryksesi mukaan, vaan sinun ymmärryksesi ylitse. Vajoittaudu ymmärtämättömyyteen, niin minä annan

Pakanoiden elämä on kuin sokean pimeässä kulkemista, hän tarttuu siihen, mikä pimeässä käteen sattuu. Eikö meidän velvollisuutena ole olla valon viejinä heille. Ihastuttavaa oli kuulla Japanin kuulumisia, mutta niissä oli paljon sellaista, joka pani meidät ajattelemaan ja levottomina kysymään: kuinka voisın viedä evankeliumin sanomaa heille, ennenkuin on liian myöhäistä.

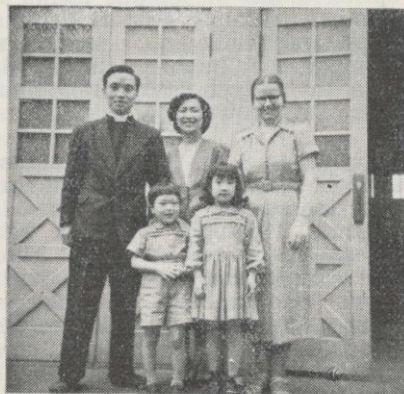
Aili Kyllönen

Tunsin sanoinkuvaamatonta rakkautta sisimmässäni Japania kohtaan. Jospa me entistä paremmin muistaisimme pimeydessä vaeltavia lähimmäisiämme. "Ei ainoaltakaan sais peittyä, miks' Karitsa on kuollut ristillä". Tuntuu murheelliselta ajatella, että maailmassa on niitä, jotka eivät ole evankeliumia kuulleet. Siksi pastori Ushimarun vierailu synnytti sydämissämme pyynnön: "Herra tee meille rakkaaksi lähetystyö, että pakanatkin saisivat maistaa evankeliumin suloisuutta". Me tiedämme ja tunnemme oman voimattomuutemme lähetyskäskyn täyttämässä, mutta meillä on voimamme Herrassa, kun taivumme Hänen tahtonsa alle muistaen: "Hiljaa, hiljaa, Herra tekee työtä, Hiljaa, hiljaa, pieni ihminen."

Helli Lehikoinen

sinulle oman ymmärrykseni. Ymmärtämättömyys on tässä oikeaa ymmärrystä. Se, että minun johdatukseeni luottaesasi et tiedä, kuhun kuljet, on oikein tietämistä, kunne kuljet. Aabrahamkin vaelsi maastansa tietämättä, minne oli tuleva. Hän luotti minun tietämiseeni luopuen omasta tietämisestänsä ja tuli siten oikeata tietä oikeaan päämäärään. Katso, tämä on ristin tie. Sitä et sinä voi löytää; minun täytyy johdattaa sinua kuin sokeaa. Minä itse, et sinä eikä kukaan ihminen, tahdon siis Hengelläni ja sanallani johdattaa sinua sitä tietä, jota sinun on vaeltaminen. Älä seuraa minua siinä työssä, jonka sinä itse valitset, äläkä siinä kärsimisessä, jota sinä ajattelet, vaan siinä, joka saavuttaa sinut ilman omaa valitsemistasi, minä kutsun sinua: ole siinä opetuslapsi, jättyä minun huomaani, katso, minä tahdon sinua johdattaa silmilläni, minä en tahdo hyljätä sinua.

Luther: Mannaa Jumalan lapsille.

Martta Miero Ikebukuron kirkon edessä pastori Ushimarun perheen kanssa.

Tullos, Herrani

Synny, Seimen lapsi,
sydämeeni mun!
Murhe riemuun vaihtuu
yksin luonas Sun.
Tähän vihanviluiseen,
tuskan tuttuun maahan
tuo'os joulun tullen jälleen
rauha, lohdutus.

Saavu, Seimen lapsi,
sydämeeni mun!
Huolet, tuskat haihtuu
seurassasi Sun.
Saavu seurahamme Sä,
elon uuden tuoja!
yksin Sua halajan mä.
Tullos, Herrani.

Oili Poikonen

Joulurukous

Tule seimen lapsi luokseni,
maailmaanhan synnyit vuokseni.
Tule taaskin joulurauhaa tuomaan,
taivaan ihanuudet mulle suomaan.

Minut vapahdithan synneistäni,
siksi tuoda tahdon kiitokseni.
Suo, että aina tiellä kulkisin
ja lunastuksen työsi muistaisin.

Sä Jeesus mulle nöyrää mieltä anna,
niin elon murheet nurkumatta kannan
ja tahtohosi aina tyytyen
myös ohdakkeista toisin kiitoksen.

Salme Ehrukainen

Valkeuden tielle

Taas saavun, joulun ihme, etehesi,
taas saavun, sulta uutta toivoen,
sydämen vaientaa sun valkeutesi,
mi ylitseni vuotaa tulvien.

Taas polvistuen kuulen jouluvirren.
Niin valtavana, uutena se soi.
Taas tunnen: maasta alta synnin kirren
elämä uusi mulle nousta voi.

Se kutsuu mua tielle valkeuden —
vain sitä tietä tahdon vaeltaa.
Ja kerran saapuessa aamun uuden
myös minulle sen autuus annetaan.

Kun ilonkirkkain otsin nousen kerran,
en enää tunne taakkaa kahleitten.
Mua koskee käsi Rakkauden Herran
mua suureen valkeuteensa kutsuen.

Eeva Tikka

Nuorisotyöntekijän kentältä

"Sun työhös, Jeesus, kutsun sain, suo, että sen mä muistan vain, suo voimaa työhös mulle!" —

En ole lakannut ihmettelemästä sitä Jumalan ihmeellistä johdatusta, miten Hän avaa tien elämäntehtävään ja tahtoo meitä kaikin tavoin puuttuvaisia lapsiansa käyttää kalliissa työsssänsä. Kiitollisessa muistossani on se aika, jolloin sain olla mukana Pohj.-Karjalan ja Kainuun piirissä nuorisotyössä. Tekisipä mieleni sitä aikaa ajatellen ja silloin työssä mukana olleita ystäviä muistellen sanoa: "Mennyttä aikaa muistelen niin mielelläni vielä. Niin moni armas tähtönen minulle tuikkii siellä!" — Silloinen työ oli toimintaa monille toveriliittolaisille rakkaan Ev. Yhdistyksen vainioilla. Se oli ihanaa ja siunauksista rikasta aikaa.

Monessa suhteessa ovat näkemykset muuttuneet otettuani kutsun vastaan Rautavaaran seurakunnan nuorisotyöhön. Työ on monitahoista. Näissä oloissa se käsittää lapset, varhaisnuorison ja vartuneen nuorison. Tällä hetkellä on toimimassa 12 seurakunnan nuorten opintokerhoa ja muutamia tyttökerhoja. Lisäksi on pidetty yhteyttä kansakouluilla toimiviin opettajien ohjaamiin kerhoihin.

Tämän vuoden kerhokirjana on "Suomen nuorten kirja" ja siihen liittyvää raamattutuntisarjaa olemme myöskin tutkineet. Sen lisäksi on retkiä, juhlia, kilpailuja, nuorten seuroja, vierailuja y.m. Kesäajan toiminnassa on nuorten leireillä ja kesäjuhilla tärkein sija.

Iloitsemme suuresti nuorten runsaslukuisesta mukana olost. Erikoinen piirre seurakuntamme nuorisotyössä on nuorten miesten enemmistömääräinen mukana olo kerhoissa.

Nuorisotyössä mukana oleva joutuu täällä kulkemaan seurakunnassa myös pyhäkouluasioissa ja tavallisiin sananjulistustilaisuuksiin pyydetään usein. Näin ollen on mahdollisuus saada kosketus mahdollisimman laajalti seurakunnan väestöön. Ihanteellisinta onkin nuorisotyössä, että koti, koulu ja kirkko ovat mahdollisimman kiinteässä yhteistyössä.

"Ei ainoaltakaan sais' peittyä, miks' Karitsa on kuollut ristillä." Työn tarkoi-

tus on voittaa nuoret Kristukselle. Tunnuksemme on 2 Kor. 1: 24 "että me yhdessä autamme heitä heidän iloonsa". Tämän tunnuksen vuoksi kannattaa vaivaa nähdä ja taistella.

Ei liene oman kelvottomuutensa tunrossa kipuilevalle työntekijälle sen suu-remppaa iloa, kuin saada nähdä edes jonkun seurakunnan nuoren kasvojen kirkastuvan ja sydämen vapautuvan Herran armoa ylistämään.

Usein on työssä vaikeuksia. "Jotka kyynelin kylvävät, ne kerran riemuiten niittävät." "Sillä siksi me vaivaa näemme ja kilvoittemme, että olemme panneet toivomme elävään Jumalaan" 1 Tim. 4: 10. Kutsumustietoisuus ja luottamus Jumalan uskolliseen johtoon tukee silloinkin, kun on vaikeinta.

14-vuotiaana kerhotyöttönä sain tivaallisen näyn, joka velvoitti nuorisotyötä ajatellen rukoilemaan: "Herra, tässä olen, lähetä minut!" — Kuinka olinkaan onnellinen saadessani antautua Herran työhön. "Sain Herralta arvan mä autuaan, minut kutsui Hän lastensa valintaan!"

Sinullekin, toveriliittolainen, voi kuulua Herran kutsu nuorisotyön vainiolle. Sisältörikas työkenttä odottaa Sinua! Ehkäpä jo seuraavana syksynä hakeudut Järvenpään Seurakuntaopistoon valmistuaksesi nuorison ohjaajaksi!

"Eloa on paljon — työmiehiä vähän. Rukoilkaa elon Herraa, että Hän lähettäisi työmiehiä eloonsa!" —

Oili Poikonen

Jumalan tahdon ja perkeleen aikeitten välistä rajaa on usein sängen vaikeata huomata. Niinpä esimerkiksi työ on Jumalasta, mutta lääkarasitus perkeleestä... Ei Jumala anna meille enemmän työtä, kuin minkä jaksamme suorittaa. Liikka työ on itseotettua. Tuskainen kiirekään ei ole Jumalasta. Hänen tahtonsa ehdimme aina täyttää.

Louis af Forselles

Joulun lähestyessä

Tahtoisin lähettää joulutervehdykseni teille toveriliittolaiset, oman lehtemme, Pirtin Viestin, välityksellä. Joulukuukauden lähellämme, ja jouluvalmistelut ovat parhaillaan menossa. Voi, kuinka paljon onkaan puuhaa! Eiköhän varsinkin Sinusta, joka olet jo perheen äiti, tunnu siltä, että kädet ja ajatuksetkin ovat vain täynnä työtä, ja ajattelet, mitenkä hän minä ehdin tehdä sen ja sen ja lapsillekin pitäisi ennättää tehdä niin paljon pukiin konttiin y.m.

Unohtaan sen, mikä on takana...

Vanhan vuoden vaipeassa ikuisuuteen uusi on jo kuin kauan tätä hetkeä varstoneena saapuvilla.

Mitä vanha vuosi vei mennessään? Menikö sen mukana täyttämättä jääneitä lupauksia, hukkaan heitettyjä hetkiä, tilaisuuksia auttaa ja rohkaista avun tarpeessa ollutta lähimmäistä?

Menivätkö nämä todellakin tilaisuuksien mukana? Eivätkö ne sittenkin jääneet painamaan mieltä ja muistuttamaan hetkien väärinkäyttämistä.

"Unohtaan sen, mikä on takanapäin ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessä..." on Sana, joka vuoden vaihtuessa tuntuu erikoisen ajankohtaiselta. Onko tämä mahdollista? Itse emme voi tätä tehdä. Muistot jäävät. Tunto on rauhaton.

Vain Jumalan edessä tunnustetut laiminlyömiset ja rikkomiset, jotka on Häneltä ja myös lähimmäiseltä pyydetty anteeksi, saadaan unohtaa ja voidaan unohtaa. Anteeksi pyytämättömät ovat kuitenkin kerran edessämme, sitten kun ei enää ole anteeksiantamusta.

Mutta me saamme Jumalan ihmeellisestä armosta vielä nyt näin alkaa uuden vuoden. Saamme pyytää siunausta edessä oleville hetkille ja tilaisuuksille, että voimme ne käyttää paremmin. Kuinka kauan, sitä emme tiedä, sillä aika on lyhyt.

R. K.

Vaan, kuitenkin kaiken kiireen keskellä touhutessamme perheemme ja rakkaittemme piirissä lentävät ajatukset menneeseen aikaan ja monta vietettyä joulukuukautta muistuu mieleen. Eiköhän meille toveriliittolaisille useimmille kuitenkin ole jäänyt erikoisimmaksi ja ihanimmaksi Opiston Joulukuukauden tai Pirtin Joulukuukauden meille Pirtin aikuisille opistolaisille. Kuinka kodikas ja juhlava oli Haikolan vanha pirtti, kun se yhteisvoimin koristeltiin juhlauntoon. Ja mikä ihaninta, silloin ehkä jo moni meistä tajusi täydellisemmin kuin koskaan ennen joulukuukauden suuruuden, ei ulkonaisen tavan vuoksi vaan sisäisesti, päänsä oma-kohtaiseen uskoon ja ottaen Jumalan antaman joulukuukauden, pienen seimen lapsen, vastaan omana Vapahtajana.

Kun nyt taas valmistamme joulukuukauden omassa kodissamme oman perheemme piirissä, muistamme vain pyytää Jeesusta keskuuteemme joulukuukautta viettämään. Muistamme joulukuukauden valmistaa juuri Hänen kunniaksensa. Alkäämme antako pahan maailman voimien päästä turmelemaan joulukuukautta ja estämään oman Vapahtajan tuloa kotiimme. Hän yksin tuo oikean joulukuukauden sydämeemme ja vain Hänen turvin voimme kerran päästä Isän kotiin, ikuisen joulukuukauden.

Salme Ehrukainen
(Kilpeläinen)

Hyvät toveriliittolaiset!

Tervehdin teitä kaikkia opistoverit ja toveriliittolaiset tämän Viestimme välityksellä. Harvoin meillä toveriliittolaisilla näyttää tähän olevan aikaa. Olemme nähtävästi niin laiskoja, ehkä hengellisestikin. Vai onko meillä todella aina niin kiirettä? Omakohtaisesti täytynee tunnustaa, että laiskuus on ahkera vieras elämässä.

Kuitenkin näin joulukuukauden saapua ja vuoden lopussa joutuu ajattelemaan kulunutta aikaa, itseään ja koko opistoverit perhettä. Halu tulee muistuttaa Teille toveriliittolaiset ja samoin itsellekin, kuinka olisi aihetta kiittää Jumalaa suuresta siunauksesta, jota Hän on suonut meille tänäkin vuonna. Kuinka Hän on armossaan varjellut meitä, sen runsaudessa antanut meidän tulla taas uuteen joulukuukauden. Vuoden varrella Hänen anteeksiantamuksensa on ollut rajaton.

Rohkenetko?

Olemme laulaneet täällä opistos-
sa hyvin usein laulua, joka kysyy:
"Rohkenetko minkä maksoi, aina
Herraas tunnustaa?" Siinä on meil-
le paljon ajattelemisen aihetta.
Rohkenemmeko? Minusta on alusta
alkaen tuntunut, kuin tämän laulun
kysymys olisi juuri minulle. Se pa-
nee ajattelemaan, millainen Juma-
lan lapsi minä olen. Olen niin heik-
ko, että juoksen virran mukana en-
kä rohkene puhua tovereilleni asiaa,
joka on elämämme tärkein asia.
Eikö olisi kauheata, jos juuri mi-
nun vuokseni joutuisi joku ihmi-
nen kadotukseen, etten minä ole
hänelle valaissut asiaa. Tätä en saa
pois mielestäni.

Meille on annettu tehtäväksi to-
distaa kaikille ihmisille Jumalasta
ja Hänen armostaan. Jeesushan
sanoi: "Menkää kaikkeen maail-
maan ja julistakaa evankeliumia
kaikille luoduille". Tämä tehtävä
on meille annettu. Mutta täytäm-
mekö me sen? Rukoilkaamme lak-
kaamatta tämän asian puolesta,
että Jumala antaisi meille roh-
keutta voidaksemme toisillekin
vahvistaa Jumalan suurta lau-
peutta.

Kaija Suhonen

Tämä on meille, jotka saamme
elää Jumalan armosta ja rakkau-
desta vakava kysymys. Rohkenem-
meko tunnustautua maailmalle Ju-
malan omiksi ja todistaa Hänen
rakkaudestaan kaikkia kohtaan?
Maailma kyllä pilkkaa ja vastus-
taa meidän uskoamme, mutta mei-
dän pitäisi päästä vapautumaan
ihmissuusion etsimisestä.

Raamatussa sanotaan: "Jos Ju-
mala on sinun puolellasi, kuka voi
olla sinua vastaan". Ellei Jumala
anna meille rohkeutta ja siihen
tarvittavaa viisautta, emme me
omassa voimassamme voi tehdä
mitään. Rukouksin täytyy vain
muistaa pyytää Häneltä apua.
Meidän koko elämämme pitäisi
olla todistamista Jeesuksesta. Sik-
sipä meidän täytyy aina uudelleen
ja uudelleen rientää armolähteelle
saamaan puhdistusta ja voimaa
Herran tunnustamiseen.

Kyllä olisi ympärillämme suuri
työmaa, jos vain olisi halua työ-
hön. "Ah, jos Jeesus suur on sulle,
aarre ainut armahin, aartehestas
maailmalle tunnustaa sun täytyy-
kin".

Saima Koukkari

Aina Hänen armahtava sydämensä on
ollut avoinna Sinulle ja minulle. Olem-
meko eläneet Hänen armostaan ja voi-
mastaan? Hänen Pyhä Sanansa on ollut
luettavanamme joka päivä. Kuinka on?
Onko Jumalan Sana tehnyt Sinun ja
minun elämän vakavaksi ja kysyväksi,
että kaikesta sydämestämme pyytäi-
simme nytkin joulun lähestyessä: "Anna
sydämeeni pyhä rauhasi". Kunpa tuo
joulun sanoma, että meille on syntynyt
Vapahtaja, toisi elämäämme yhä enem-
män sisältöä.

Pyytäkäämme kaikki yhdessä, että
Herra selvittäisi sekavat ajatukset sydä-
messämme ja antaisi sinne todellisen
joulurauhan. Silloin saa seimen lapsen
kirkas katse valaista joulumme. Jumala
siunatkoon joulusi!

Seija Kilponen

Loppiaisena Joensuuhun!

Silloin on siellä evankelisten nuorten
talvipäivät. Kokoontuu paljon nuoria,
myös opistonuoria Sanan ääreen. Oh-
jelma tuntuu mielenkiintoiselta. Raa-
mattutunteja on seuraavista aiheista:
Pelkää, Älä pelkää, Kätkeyty talentti,
Rohkaiskaa itsenne. Esityksiä on vielä
aiheista: Toveruus, Ystävyys, Rakkaus.
Lisäksi on vielä puheita, laulua ja eri-
laista ohjelmaa, myöskin opistolaisten
esittämänä.

Päivät kestävät 4—6. 1. Puhujiksi tule-
vat mm. rovasti Toivo Rapeli, pastori
Antero Kruus, kansanopistonjohtajat
Joose Hytönen ja Toivo Salomaa sekä
piirin työntekijät. Kokouspaikkana on
seurakuntatalo. Mukaan on otettava:
Raamattu, virsikirja, Siionin Kannel se-

Pyhää ja kallisarvoista

Me voimme sanoa totutulla tavalla, että pyhää on raamattu, evankeliumi, kaste, ehtoollinen. Mutta kallisarvoisia ovat nämä pyhät asiat meille vasta, jos ne ovat tulleet meille sydämemme aarteeksi. Se oli elämämme ratkaiseva hetki, kun meille kirkastui: "Meillä on lunastus", toisin sanoen Jeesuksen veren armo.

Kuinka pyhää ja kallista olikaan Paavalille evankeliumin sanoma! Hän sanoi: "Pois se minusta, että minä kerskaisin muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä", tai: "En minä pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut Jumalan armon evankeliumin todistamisen." Pyhää ja kallista oli se Pietarillekin, näinhän hän kirjoittaa: "Tietäen ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan."

Virsirunoilija kehoittaa itseään: "Nyt, sydän ahdas, laajene ja aarre kätke parhain. Kirkkaampi, kalliimpi on se kuin kullat tähtitarhain. Maat, meret, taivas avara, ne on vain hiukka tomua, kun katson aarteeseeni. Tää aarteheeni verraton sun, Jeesus, veres kallis on, vuotanut hyväkseni." Tulee usein mieleeni rovasti

Tammion saarna opistolla, kun hän puhui siitä raamatun kauppiasta, joka etsi kalliita helmiä ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän meni ja möi kaikki, mitä hänellä oli ja osti sen. Voimme verrata juuri rovasti Tammiota helmen löytäjään, joka ei hävennyt todistusta Herrastansa.

Kun meille kirkastuu tuo kaikkein kallein: veren armo, silloin me näemme myöskin muita kallisarvoisia helmiä. Sellainen on esimerkiksi: Jumalan rauha. "Koska me olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, meillä on on rauha Jumalan kanssa." Itselleni on myös kirkastunut ihanaksi helmeksi: "Ilo Herrassa on teidän väkevyyttenne." Myöskin on kallisarvoinen asia rukous. Saa lähestyä Taivaallista Isää omaa huonouttaan hävetenkin ja soperrella lapsioikeutensa tuntien: "Rakas Isä".

Hyvä Pirtin Viestin lukija! On ainoastaan yksi synti, joka kadottaa, epäusko. Sielunvihollinen koettaa uskotella ihmiselle, ettei lunastuksen omistaminen, armon uskominen, ole ensiarvoisen tärkeitä. Mutta Jeesus sanoo meille: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin sen ohessa annetaan teille kaikki muukin." Muista: "On Sana varmempi kuolemaakin, se veren voimasta todistaapi, Jumalan lapsi vain tietää sen, ei koskaan viisauts maallinen."

Pekka Lehikoinen

Mitä odotan joululta...

... Viehättävää on joulun odotus. Mutta kuinka vaikeaa onkaan hiljentyä odottamaan joulua oikealla tavalla. Kaikki ulkonaisesti joulun kuuluva pyrkii peittämään joulun oikean hiljaisen, rauhaisan ja riemullisen sisällön. Missä on sitä ensimmäisen jouluyön iloa, joka sai paimenet rientämään Jeesuksen seimen luo? Kunpa se taivaallinen ilo saisi täyttää meidän sydämemme, että kiiruhtaisimme Vapahtajan

kä majoitusta varten lakanat, huopa ja pyyheliina.

Tavataan joukolla Joensuussa. Jos suinkin pääset, lähde mukaan! Tarvitset tuollaista juuri, varsinkin Sinä joka yksinäisellä paikalla vartiota pidät.

seimelle vieden Hänelle köyhät ja pimeät sydämemme. Jos Hän saa meidän sydämemme puhdistaa, on meilläkin oikea jouluiho ja joulun kirkkaus valaisee mieleemme. Varmaan emme voi mitään suurempaa odottaa joululta kuin tätä todellista jouluihoa, jota Jumala varmaan tahtoo meillekin antaa. S. R.

... Jospa voisin tänä jouluna ottaa vastaan joulun Lapsen. Niin, tule minunkin vieraakseni ja avaa Sinä sydämeni ovi, että ottaisin Siçut vastaan ja voisin yhtyä enkelten kanssa ylistämään nimeäsi. Tule valaisemaan sydämeni ja tuo oikea joulu minullekin. Anna minun ottaa vastaan Sanasi, että voisin löytää oikean tien kotiin, missä ei pimeyttä ole. Tuo siis minulle oikea joulu. S. T.

Virsi puhutteli

Minulle tuli virsi 299 läheiseksi jo rippikouluajalla, sen sisältö jollakin tavalla pysähdytti minua ajattelemaan.

Kerran eräällä tunnilla rippikoulunopettajamme puhui siitä, minkälaista on tämän maailman ilo, kuinka lyhyt ja pettävä se on. Silloin jouduin kyselemään, mistä sitten voi nuori löytää todellisen ilon. Minusta tuntui siltä, niinkuin opettajamme olisi arvannut ajatukseni ja ehdotti, veisataan lopuksi virsi 299. Siinä laulaessa tuntui koko laulu saavan uuden merkityksen minun elämässäni, en aikaisemmin ollut huomannut tämän laulun todellista sisältöä. Tästä riitti ajattelemista pitkäksi aikaa. Mutta vähitellen se alkoi häpyä mielestäni, kunnes noin kaksi vuotta sitten tuli uudelleen kohdalle. Olin silloin ehtoollis-pöydässä isäni ja äitini kanssa pääsiäisenä. En ollut saanut selville, miksi olin mennyt sinne, menin vain kun isäni pyysi. Tämä ajatus vaivasi minua, olenko kelvollinen nauttimaan Herran Pyhää Ehtoollista. Tunsin itseni todella huonoksi ihmiseksi. Mutta silloin kuului urkulehteriltä kuoron laulamana: "Ainoa anteeksantamus, ainoa synnin sovitus ja ainoa tie armohon Jeesuksen risti yksin on. On ainut neuvo huonolle, on ainut turva heikolle ja ainut meillä puolustus Jeesuksen esirukous." Tässä oli vastaus, enempää en tarvinnut, sain rauhan sieluuni. Jäljestäpäin olen ajatellut, että oli Jumalan lähettämä se laulu. Monesti jälkepäin on tämä laulu ollut toivoa antavana ja rohkaisua tuovana. Kun mieli on ollut masennuksissa eikä ole tuntunut jaksavan kulkea eteenpäin, niin silloin on kaikunut sanat: "Ei mikään niin voi virvoittaa". On lohdullista tietää, että "Valmisti kuuliaisuuden ja aukas oven autuuden Jumala meille Pojassaan, kun antoi Hänet kuolemaan".

Erkki Mutanen

Sen opin kansakoulussa ollessa, opettelimme sen kinkerivirreksi. Silloin oli keväthankiaisten aika ja menimme hankia myöten sinne kinkeritaloon. Olimme jännittyneitä ja mieli oli juhlatunnelmassa, kun opettajamme vei meidät sinne. Siellä saimme veisata tuon virren, joka on jälkepäinkin niin niin herkän kauniina mielessä pysynyt. Tuo virsi on Kustaa Skinnarin sepittämä virsi 301. Siinä on mielestäni erikoisen kauniit

sanat. Se tuo silmäini eteen kärsivän Kristuksen, josta Jumalan armo meille langennelle loistaa. Mieleeni nousi kirkomme alttarikuva, jossa Jeesus piikkikruunu päässään vaipuu ristinpuulle.

Aina kun laulan tai kuulen laulettavan tätä virttä, saa se mieleen aivan erikoisen juhlatunnun ja saa aivan kuin näkemään Kristuksen kärsimisen ja voiton.

Elvi Nevalainen

Mielivirrekseni on tullut virsi 342, "Miks Herran tietä kulki, pelkäisin vaikeroiden?"

Kun pyhäkoulussa se opetettiin, sanat oppi kyllä "kirjaimellisesti" ja usein laulettuna sävelkin jäi mieleen. Muuten se meni kuin ohi korvien eikä kansakoulun aamuhartaudessa veisatessa siihen koskaan tullut sen syvemmin kiinnitettyä huomiota. Mutta sitten, rippikoulun päätyttyä konfirmaatioiltaan, kun seisoi kirkon alttarin ääressä ja kalliit lupaukset oli tehty ja tuntui pelottavalta edessä oleva elämä, seurakunta viritti tämän virren: "Miks Herran tietä kulki pelkäisin vaikeroiden? Suojass oon hyvän paimenen, Hän kaitsee vartioiden". Se oli kuin vapautuksen sana ja lupaus, ettei ole mitään pelkäämistä. Kyynelisin me juhlapukuinen nuorten joukko alttarin edessä sitä kuuntelimme. Ei koskaan ennen sen sävelmäkään kuulunut niin ihanalta kuin nyt. Jokainen sana puhutteli ja tuntui turvalliselta, kun veisasivat: "Hän meidät osti verellään, Hän sanallaan ja Hengellään vie kautta kohtaloiden". Toisen säkeistön loppusanat lupasivat: "Hän palauttaa eksyneen, syliinsä ottaa uupuneen, vie heikot helmassansa". Virren loppusanat tulivat sydämen toivomuksena: "Suo, että laumaas kuuluisin, kun pelastat sen kotihin, petojen raatelulta".

Tämän hetken jälkeen aina kun tätä virttä saa veisata, se tuo turvallisuuden tunteen rintaan. Olen saanut vastata erälle tovereillekin, jotka pelkäävät kaidan tien kulkemista, tämän virren sanoilla. Joskus kyllä tulee ajatus, kuljenko minä sitten Herran tietä ja seuraanko kutsuansa. Silloinkin tämän saman virren sanoilla saa huoata Herran puoleen: "Sua huudan, maailma kun pois mun ryöstää tahtois sulta".

Yhä vielä tämä virsi tulkitsee sydämen ajatuksia ja se hetki säilyy muistossa, jolloin tämä virsi sai puhutella.

Anja Kortelainen

Hiukan alkajaisista

Olimme kokoontuneina XV:n kurssin alkajaisiin rakkaaseen opistokotiimme. Uudet oppilaat olivat jälleen täyttäneet suojat ja juhlakansaa saapui aika runsaasti läheltä ja kaukaa.

Varsinainen juhlapäivä, sunnuntai, aloitettiin hiljentymällä aamuhartauksen, jonka piti toveriliittolaisista Sakari Pennanen. Hän puhui siitä, ettei mikään voi erottaa meitä Kristuksen rakkautesta.

Aamiaistauon jälkeen kokoonnuimme jumalanpalvelukseen, joka alkoi klo 11. Kaunis juhlasali olikin täyden täynnä. Saarnan piti johtajamme päivän evankeliumitekstistä, Matt. 21: 33—46. Jumala tahtoo tehdä elämämme rikkaaksi ja onnelliseksi. Jumalan tahdon totteleminen on suurinta tässä ajassa. Erikoisesti meille entisille opistolaisille sanottiin, että on suuri armo saada vaeltaa Jumalan valkeudessa arkisen työn ja toiminnan keskellä. "Pidä mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi".

Seurasi kirkkokahvitauko. Väliajalla saimme ostaa opiston maisemilta ja itse opistolta otettuja kauniita valokuvia.

Päiväjuhlan aluksi veisasimme virrestä 475, "Totuuden Henki johda Sinä meitä". Alkupuheen lähtökohdaksi johtaja mainitsi Vanhan Testamentin saarnatekstin, joka oli Jesajan kirjasta 5: 1—7. Hän sanoi, että tämä kohta vie meidät kasvattajan työhön. Jumalan kasvatus kohdistuu kansoihin ja yksityisiin. Rukouksen jälkeen oli vuoro johtokunnan puheenjohtajalla, joka toivotti uudet oppilaat tervetulleiksi ja neuvoi ajattelemaan: jos Herra tahtoo, niin teemme tämän tai tuon. Veisatuamme virrestä 406 alusta kolme säkeistöä kuulimme tohtori Kalajan luennon, joka käsitteli maailmankaikkeutta. Niin ääretön on avaruus, että emme alkuunkaan käsitä Luojan suuruutta, siltä tuntui kuunnellessa. Nyt Nurmeksen kirkkokuoro esitti kolme laulua: Saavu Immanuel, Murheestas oi sydän murru, Oi Jeesus, jota enkelitkin. "Armo ja rauha Jumalalta, meidän Herraltamme, Jeesukselta Kristukselta", nämä sanat olivat rovasti Railan puheenaiheena. Hän toivoi että Jeesus saisi olla meidän kaikkien Herra. Eräs nykyisistä opistolaisista, Terttu Lankolainen lausui pari Pohjanpään runoa: Olit luonani ja Rukous. Toveriliittolaisten puolesta esitti laulua Kielo Jänönen: Pauhatkoonpa

elon meri ja Jeesus, Jeesus auttajain. Nurmeksen kunnanjohtaja Huittinen painosti puheessaan sanaa: "Kasvaka". Nurmeksen toveriliittolaiset esittivät laulu- ja lausuntanumeron: "Hiljainen tuulenhyminä". Tämän jälkeen uudet oppilaat esittäytyivät. He lauloivat kaikki yhdessä laulun: "Sinun nimees työme me". Sitten pastori Malkamäki puhui. Hän kysyi meiltä jokaiselta ikäänkuin erikseen: "Mitä Sinä annat Hänelle?" Jeesushan sanoo meille: "Anna minulle sydämesi". Yhdessä veisatun virren jälkeen seurasi päivällisloma.

Iltajuhla alkoi klo 18, alkuvirtenä 420: 1 ja 2 säk., "Kiitä Herraa yö ja päivä". Olli Poikonen toveriliittolaisista piti alkurukouksen ja puheen psalmin sanan johdolla: "Tämä on se päivä, jonka Herra teki". Ryhmä nykyisiä opistolaisia lauloi: "Herra, Luoja taivasten", johdattellen meitä katselemaan rainakuvia, joita tohtori Kalaja näytti päivällä pitämänsä luennon jatkoksi. Tämän jälkeen ryhmä viime vuoden musiikkikerholaisia lauloi. Erkki Mutanen toi tervehdyksen erikoisesti sanoillen: "Herran pelko on tiedon alku", jonka jälkeen Toini ja Veijo Kettunen lauloivat: "Vaikka syntimme oisi". Nyt puhui kirkkoherra Turunen kiinnittäen ajatuksiimme tuhlaajapojan mahdollisuuksiin palata isän kotiin ja saada nauttia sen antimista. Pastori Junkkari esitti avaruusluennon herättämiä ajatuksia Jumalan valtasuuruudesta. Toveriliittolainen Pekka Lehikoinen lopetti tilaisuuden lyhyeen puheeseen.

Oli oikein virkistävä viettää jälleen eräs pieni hetki opistokodissamme. Meidän pyyntömme on, että Jumala saa itse siunata jokaista tämän kurssin oppilasta. Me toveriliittolaiset käykäämme työhömme ja toimeemme mielissämme opintotunnus: "Meillä on lunastus".

Toini Kettunen (Turunen)

Me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa, Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme. (Ef. 2: 10)

Sain elämäntehtävän

Syksyllä, jolloin kaikki koulut avaavat ovensa, alkaa myös karjanhoitokoulut eri puolilla Suomea.

Syksyllä 1951 sain ajatuksen yrittää elämässä eteenpäin karjakon alalla. Hain, ja minut hyväksyttiin oppilaaksi Kainuun tietopuoliseen karjanhoitokouluun. Koululla oli ensin lyhyt valmennuskurssi, jonka jälkeen alkoi vuoden kestävä harjoittelu, koulun määräämällä harjoittelutilalla. Harjoittelu-aika oli tiukkaa, mutta samalla antoisaa. Tuskin olen milloinkaan vuodessa oppinut niin paljon, kuin opin harjoitteluvuotena.

Harjoitteluvuotta seurasi 5 ½ kuu-kautta kestävä tietopuolinen kurssi. Kurssiaika kului ahkeran opiskelun merkeissä. Kasvoimme tiedoissa ja taidoissa. Huomasimme, ettemme suinkaan olleet millään vähäarvoisella alalla, vaan meidän käsiimme uskottiin Suomen karjatalouden kohottaminen omalta pieneltä osaltamme.

Keväällä 1953 olin valmis karjakko. Toivorikkain mielin lähdin päivätyötani aloittamaan. Vaikka en voikaan vielä puhua monivuotisesta kokemuksesta, niin tunnen, että olen lähtenyt omalle alalleni. Onhan tämä työtä luonnon parissa, mikä seikka maalla kasvaneelle ja maahan kiintyneelle ihmiselle on tärkeä. Mitä taas eläimiin tulee, niin olen viihtynyt niiden parissa hyvin. Erikoisesti on minua tyydyttänyt tällä alalla se, että olen saanut nähdä eläinten kiintyvän itseeni. Olen saanut takaisin sen, mitä olen niille uhrannut.

Toinen seikka, mikä on minulle henkilökohtaisesti antanut paljon, on se, että olen saanut olla auttamassa erilaisissa eläinsairauksissa. Kun eläin on tullut terveeksi, ja omistajan kasvot säteilevät ilosta, tai ehkä liikutuksen kyynel on silmässä, niin silloin olen tuntenut, että olen saanut olla Jumalan työtoverina. Jos mikä, niin juuri se tekee elämän rikkaaksi, että saa tuntea olevan elämällään tarkoituksen.

Työ on tällä alalla suhteellisen raskasta, joskin samalla terveellistä. Terve maaseudun nuori, joka on tottunut reippaaseen työhön, selviää kyllä oikein hyvin tässä suhteessa. Sitäpaitsi työaikalaki, erilaiset koneet ym. tekevät tämän alan huomattavasti helpommaksi, kuin mitä tämä on ennen ollut.

Tällä alalla on jatkamisen mahdollisuus. Ensin tarkkailukarjakoksi ja sitten karjatalousneuvojaksi. Tarkkailukarjakokurssit kestävät yleensä 2 ½ kuukautta.

Omasta puolestani tahtoisin suositella teille, hyvät toveriliittolaiset, jotka ette tiedä paikkaanne, karjakon alaa terveenä ja maaseudun nuorelle hyvin sopivana alana.

Tyyne Pyykönen.

Tietoomme on tullut

Vihittyjä: Aarne Onatsu ja Lyyli Tampio 1946—47, Alpo Polvinen ja Kerttu Immonen 1949—50, Tuomo Heikura 1949—50 ja Aira Mahanen, Olavi Martinkainen ja Eeva Väisänen 1950—51, Ville Homanen ja Helvi Määttä 1950—51, Toivo Heikkinen ja Helvi Polvinen 1952—53, Erkki Virtanen ja Helvi Tanskanen 1952—53.

Kihloissa: Eetu Oikarinen ja Helpi Malinen 1947—48, Vilho Hynynen 1950—51 ja Veera Pehkonen 1950—51, Lauri Makkonen 1951—52 ja Kaija Korolainen 1951—52, Esko Piirainen ja Salme Toivanen 1951—52, Pentti Kortelainen 1952—53 ja Maire Anttila, Tuomo Hulkko ja Mandi Pelkonen 1952—53, Vilho Karppinen ja Seija Korhonen 1952—53, Jorma Karjalainen ja Milja Karjalainen 1954—55.

Sydämelliset onnittelut! "Olkaa aina iloiset. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa". 1 Te 5:16—18.

Joulu ja lähetys

Ihmeellisesti on sattunut, että niin viime vuonna kuin tänäkin vuonna on tästä joulunumerosta aivankuin itsestään tullut samalla lähetysnumero. Viime vuonna rovasti Tammion muiston ja nyt pastori Ushimarun vierailun johdosta. Eikö se olekin täysin sopusuunnassa joulun sanoman kanssa. Näinhän enkeli jouluyönä sanoi: "Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle."

Tässä yhteydessä olisi ollut vielä kerrottava lähetysjohtaja Vapaavuoren vierailusta, joka tapahtui kohta pian pastori Ushimarun jälkeen. Tämän kuun 14 päivänä oli nimittäin lähetyskerhollamme myyjäiset kauppalan Rukoushuoneessa yhdessä Nurmeksen työseuran kanssa, joka toimii Suomen Lähetysseuran työn tukemiseksi. Illalla sitten oli samassa paikassa kuusijuhla, johon kerhomme oli kutsuttu. Näin on ollut jo useana vuonna. Tilaisuus oli nytkin lämpimän kodikas ja yhdistävä. Lähetysjohtaja kertoi Afrikan työkentältä kuuluisia ja näytti kauniita värikuvia piispa Simojoen kanssa toissa kesänä Afrikkaan tekemältään tarkastusmatkalta. Kyynelekylvö on tuottanut ihmeellistä satoa, niin täytyi todeta, kun näimme eräsäkin kuvassa useita kymmeniä papiksi

vihittyjä mustia miehiä. Kerhomme sai puolestaan tuoda tervehdysten ohjelmallaan Japaninlähetysten työsaralta.

Seuraavana päivänä saimme lähetysjohtaja Vapaavuoren vieraaksemme opistolle. Ehkä jäi mieliin hänen sanansa siitä, että lähetystyö on annettu meille sen takia, että olisimme liikkeessä ja pysyisimme lämpiminä, muuten jäätyisimme kuoliaiksi.

Ajatelkaapa toveriliittolaiset sitä, miten saaisimme tämän työn ohjelmaamme kautta linjan, asiana, joka luonnostaan meille kuuluu. Rovasti Rapeli kirjoitti viimevuotiselle lähetyskerholle, kiittäessään sen lähettämistä rahalahjasta Japaninlähetykselle: "Jumala, rakas Isä, siunatkoon työtänne jatkuvasti. Lähetystyö on niitä kalleimpia sarkoja, mitä Jumala on uskonut hoidettavaksemme". — Kylläkai tuli palaa vielä sydämässänne, te entiset lähetyskerholaiset! Keskustellaan toveripäivillä, mitä voisimme tehdä enemmän kuin ennen. Rukoilkaa lähetysherätystä toveriliittoomme! Pyytäkäämme ennenkaikkea, että joulun suuri lahja vaikuttaisi meissä itsessämme antamisen halua.

Jouluterveisin

H. V.

RAAMATUNLUKUMME

Otamme vuoden alusta toveriliiton yhteiseksi raamatunlukukohdaksi Sakarjan kirjan ja senjälkeen Malakian kirjan. Sitten hyppäisimme taas Uuden Testamentin puolelle Hebrealaiskirjeseen ja lukisimme siitä edelleen järjestyksessä loppuun saakka. Tämä ohjelma kestää seuraavan numeron ilmestymiseen saakka eli noin maaliskuun puoliväliin. Siis luku päivässä!

Jumala siunatkoon Sinua Sanan harjoittamisessasi. Älä vain jätä sitä!

"Oi sielu, tutki sanaa ahkerasti!
Vain siitä usko kasvaa, voimaa saa.
Ja vaikka myrsky mylvii raivoisasti,
Se turhaan voimiansa ponnistaa.

Ken ei vain kiinnä sanaan juuriansa,
Sen kiusaaja voi saattaa horjumaan;
Vaan autuas, ken aina taistossansa
Käy sanan miekoin häntä torjumaan.

Siis tutki öin ja päivin sanaa Herran!
Ja pyydä Hengen armojohtoa! Sen saat.
Hän myös sun voittaa suo, ja kerran
Saat kantaa kirkkahinta kruunua."

(SK 376)

KOHTAVAARA
Kansanopisto
Helvi Valkonen

... ja elämää Jumalassa

Joulun aikana on taas mukava lukea kirjoja. Se on varmaan eräs loman suurimmista nautinnoista. Täksikin jouluksi on ilmestynyt useita hyviä kirjoja, joitten ääressä saadaan viettää rikastuttavia hetkiä. Eräs sellainen on Fredrik Wislöffin yllämainitun niminen kirja.

Vaikka ihminen tietää ihmeen hyvin, että hänen sekä tulisi että hän myös voisi päästä entistä rikkaampaan elämään, ei ole niinkään itsestään selvää, että hän soisi siihen pääsevänsä. Hän saattaa olla hengellisesti liian laiska, liian välinpitämätön tai liian maailmallinen sitä kohti kurottautuakseen. Rikkaamman elämän saavuttaminen maksaa, ja monista on hinta liian kallis.

Niin ihmeelliseltä kuin sana kuuluneekin, on kuitenkin tosiasiana todettava, että varsin monet ihmiset mieluummin elävät hengellisestä vähimmäismäärästä. Se maksaa vähemmän eikä ole niin velvoittavaa. Kunhan saavat lukeutua kristittyihin, kunhan suojaavat sielunsa kadotukselta — siihen he tyytyvät. He lienevät tuskin selvillä siitä, että tällainen asenne tietää heidän us-

konelämässään vakavaa puutetta. Ehkä he suurena tilinteonpäivänä huomaavat vakuutusmaksun jääneen maksamatta tai unohtuneen uusimatta. Ja niin romahtaa kaikki.

Luther varoittaa tällaisesta asenteesta:

"En pidä niistä ihmisistä, jotka sanovat: 'Tyydyn vähäiseen uskon kipinään.' Saatana pystyy sen sammuttamaan, vaikka se olisi kipinääkin suurempi."

Monen kristityn onnettomuutena on, että he tyytyvät miten kuten kristillisyyteensä sellaisenaan. Siksi siitä ei tulekaan sen parempaa. Siksi ei heidän elämässään ole havaittavissa minkäänlaista kasvua. Rosenius pitää omaan hurskauteen tyytymistä salaisena hengellisen kuoleman merkinä ja sanoo sitä "iäisen vaivan alkusoitoksi".

Ei kukaan pääse rikkaampaan elämään Jumalassa joutumatta ensin tuskallisen omaan hurskauteen tyytymättömyyden valtaan. Sanon tahallani: tuskalliseen. Tyytymättömyyden täytyy tulla meille kivuksi, joka ei ikinä anna sielulle rauhaa.

Pirtin Viesti ilmestyy ensi vuonnakin viitenä numerona ja maksaa 200 mk. Tilaathan toveriliittolainen jälleen oman lehtesi ja tarjoat jollekin opiston ystävällekin sitä. Toveriliiton postisiirtotilin numero on 82 253.

Joensuun talvipäiville lähtijät, jotka olette Nurmeksen seuduilta, ilmoittakaa opistolle aikomuksenne uuden vuoden päivään mennessä. Tarkoitus on hankkia seuruelippu ja matkustaa näin yhtenä joukkona juhlille. Lähtö tapahtuu 4. 1. junassa, joka lähtee Nurmeksesta klo 13.15.

Kaikesta, minkä joskus olemme omistaa tahtoneet ja jonka omistamisesta olemme itsekkäästi iloinneet — kaikesta siitä saamme maksaa sakkoo; ainoastaan kärsimykset eivät tuota tappiota, ja se, minkä itseämme ajattelemta olemme muille antaneet, on arvokas tulos elämämme taisteluista.

Minä uskon, ettei ole suurempaa onnea elämässä kuin että voi koko sydämellään rakastaa tehtävänsä.

Kaikki lämpö maailmassa on kuin auringon herättävä valokin, taivaan lahja, jota ihminen ei saa vaatia.

Hilda Käkköski